

Подорож Ізраїлю до Червоного моря

«Це сталося з ними як приклад, і було записано для нашого повчання, на кого прийшли кінці віків».

1 Коринтян 10:11

Після смерті первістків Єгипту та проходження повз первістків Ізраїлю фараон вирішив відпустити ізраїльтян (Вихід 12:29-32). На ранок після насиченої подіями ночі Пасхи вони зібралися в Рамесесі, щоб розпочати свою подорож до Ханаану, землі, яку Бог обіцяв Аврааму (Буття 15:18-21; Вихід 3:8). У нашому вступному уривку з Писання апостол Павло каже, що ті події, які сталися з ізраїльтянами, були записані як приклади, або «прообрази», для нашого навчання. Як християни, ми можемо винести уроки з Божого поведіння з цим стародавнім народом, які допоможуть нам уникнути помилок, яких вони припустилися, і виявляти більшу віру в Божу опіку над нами, ніж вони.

Рамесес, звідки ізраїльтяни розпочали свою подорож, був одним із «міст-скарбниць», збудованих для фараона цим поневоленим народом (Вихід 1:11; 12:37). Рамесес був також титулом фараона-гнобителя, і це стає найдоречнішою назвою для міста, звідки ізраїльтяни мали розпочати свою подорож до обіцяної землі Ханаан. Єгиптяни були

поклонниками Сонця. Їхнім богом Сонця був «Ра». Не дивно, що цей фараон взяв собі титул Рамсес ( ), що означає «дитина Сонця». Однак з точки зору Істини ми знаємо, що Рамзес насправді не був дарувальником світла ані для Єгипту, ані для ізраїльтян. Саме він так поневолив дітей Ізраїлю, що вони волали про визволення. Їхній Бог, Бог Авраама, Ісаака та Якова, почув їх і визволив. Вихід 2:23-25; 3:7-10

У цьому відношенні існує цікава паралель із Божим ставленням до сучасних християн, тобто духовних ізраїльтян (Римлянам 8:14; Євреям 3:5,6; 1 Петра 2:5,9,10). У нас теж, так би мовити, є фараон, який нас гнобить. Це сатана, якого спочатку звали Люцифером, що означає «носій світла». Як і фараон у давнину, він був далеким від істинного світла. Проте, завдяки своїм різноманітним обманним методам, він з'являвся як «ангел світла» (2 Коринтян 11:14). Дійсно, під керівництвом Сатани Божий народ, що визнавав Його, був спонуканий будувати міста скарбів — великі церковні системи, які маскувалися під справжні міста Божі. Однак ми зазначаємо, що Єгипет не просто символізує великі церковні системи, так само як їхні міста-скарбниці не становили весь Єгипет. Єгипет, зокрема, символізує світ або царство темряви та смерті, в якому в той чи інший час були поневолені всі духовні ізраїльтяни Бога. Римлянам 8:21-23; Галатам 4:1-7

Не було нічого, що поневолені ізраїльтяни могли б зробити для свого власного визволення. Визволення з Єгипту було здійснено Богом. Це також Бог, через Своє всемогутнє провидіння та

пролиту кров Ісуса, великого Пасхального Агнця ( ), приносить нам визволення, наше відкуплення (Ів. 1:29; 1 Кор. 5:7). У цьому контексті варто зауважити, що хоча кроплення кров'ю пасхального ягняти призвело до визволення Ізраїлю з Єгипту, це не обов'язково привело їх до обіцяної землі. Так само і з духовними ізраїльтянами сьогодні. Бог визволив нас через кров Ісуса, але необхідна постійна вірність умовам нашого покликання, якщо ми хочемо нарешті увійти до небесного Ханаану.

Постійна віра в Бога, який визволив їх кров'ю Пасхи, була єдиною гарантією для ізраїльтян остаточного входу в землю обітовану. Це прояв віри через окроплення кров'ю пасхального ягняти їхніх одвірків і одвіркових стовпів був розцінений Богом як прояв їхньої слухняності. (Вихід 12:22,23). Нездатність продовжувати проявляти таку саму міру віри була розцінена Богом як прояв їхньої непокори. Бог пам'ятав про їхню природу, що вони були лише порохом, і продовжував терпіти їх протягом тривалого часу. (Псалом 103:14; Римлянам, розділ 11). Однак їхня наполегливість у сумнівах і забуття Бога змусила Його врешті-решт припинити Свої зусилля щодо них. За цю нездатність залишатися вірними та слухняними Він повернув їх назад, не до Єгипту, а в пустелю, щоб вони там померли. (Числа 14:22,23). Давайте добре запам'ятаємо слова нашого вступного тексту, в якому Павло говорить нам, що те, що сталося з Ізраїлем, сталося з ними для прикладу. Нехай їхній приклад невіри та непокори стане для нас попередженням, яке допоможе нам жити більш

вірно та «гідно покликання», до якого ми покликані. Ефесеян 4:1

Не варто зневажати Бога, ані вважати те, що Він для нас зробив, за щось звичайне та буденне. Ми не повинні вважати само собою зрозумілим, що, оскільки Він колись поведився з нами, коли ми ще були в гріхах, даруючи нам спасіння через пролиту кров Ісуса Христа, Він і надалі буде поводитися з нами так само, не вимагаючи від нас жодних доказів дедалі більшої вдячності та віри. Саме через нашу віру та послух Богу ми виявляємо свою вдячність за те, що Він уже зробив для нас. Безсумнівно, саме це мав на увазі апостол, коли сказав: «Без віри неможливо догодити Йому» (Євреїв 11:6). Нерозумно припускати, що Бог продовжуватиме обдаровувати нас своїми «духовними благословеннями», якщо ми не використовуємо їх як засіб для зміцнення нашої віри в Нього та зростання нашої ревності до Нього та Його справи. Ефесеян 1:3

«Непостійне місто»

Усі ізраїльтяни були готові вирушити до обіцяної землі, готові прийняти визволення, яке Бог їм пропонував. Відповідно, вони зібралися в Рамесесі, а звідти вирушили до Суккоту (Числа 33:5). Назва Суккот означає «шалаші» і є гарним нагадуванням про те, що їхня подорож до Ханаану, хоча й давала їм свободу та звільнення від рабства в Єгипті, з іншого боку, була для них заклик до самозречення багатьох зручностей та потреб, які, безсумнівно, забезпечували їм їхні домівки в Єгипті.

Ізраїльтяни більше не могли насолоджуватися захистом будинків і дахів над головою. Відтепер вони мусли жити в наметах, доки не дістануться обіцяної землі. У цьому є урок для духовних ізраїльтян, які розпочали свою мандрівку до небесного Ханаану спокою, що є « » (Євреїв 13:14). Як духовні сини нашого Небесного Отця, що подорожують до духовної землі обітованої, ми не шукаємо захисту в матеріальних джерелах. Натомість кожен з нас мешкає в тимчасових, скромних оселях, над якими пильнує Бог, і ми маємо впевненість, що Він не дрімає й не спить (Псалом 121:3,4). Його дорогоцінні обіцянки благодаті та захисту на кожен час потреби створюють благословенний навіс між нами та бурями й вогняними випробуваннями, які інакше б нас пригнітили. Євреїв 4:16

Ізраїльтяни подорожували під покровом хмари, яку дав їм Бог. (Вихід 13:21,22). Це може нагадати нам про безмежність Божої благодаті, якою ми оточені, і про те, що «для тих, хто любить Бога, тобто для тих, хто покликаний згідно з Його задумом, все сприяє на добро». (Римлянам 8:14-17,28). Ця благодать не повинна бути перешкоджена чи обмежена. Жодна земна хмара не повинна стояти між нами та нашим Богом. Ми повинні завжди дивитися вгору на покров Його благодаті та любові і таким чином усвідомлювати дедалі сильніше відчуття Його милосердя та турботи. Однак ми повинні пам'ятати, що Божа любов і благодать до нас не завжди виявляються лише в приємних життєвих переживаннях. Випробування та страждання, які Господь дозволяє нам переживати, є не менш виразними проявами Його любові. Ці переживання нам

також потрібні, щоб зміцнити в Ньому «і в силі Його могутності». Ефесян 6:10

Візьмемо для ілюстрації дві рослини одного виду. Нехай одна росте в підвалі, де немає світла та свіжого повітря, а інша — у відкритому саду. Через кілька тижнів зверніть увагу на різницю між цими двома рослинами. Одна буде здоровою та сильною, інша — слабкою та кволою. Рослина в підвалі захищена від вітру та дощу, але саме цей захист заважає їй стати сильною та витривалою. З іншого боку, рослина, що росте на відкритому повітрі, стає сильною у боротьбі з стихіями, отримуючи допомогу від поживних речовин, що надаються сонячним промінням, та життєдайної вологи дощу. Під цим великим небесним пологом рослина процвітає завдяки всім різноманітним елементам та факторам, які сприяють її розвитку та зміцненню.

Справжні духовні ізраїльтяни мають досвід, що охоплює всі фази Божої благодаті, завдяки якій вони зростають у Христі. Саме це випробування робить вірного християнина сильним. Це суворий вітер, що дме на дерево, змушує його ставати дедалі міцнішим, оскільки воно відповідно заглиблює свої корені в землю. Проте слід пам'ятати, що саме сонячне світло є життєво важливим джерелом його існування та життя, надаючи йому здатність витримувати бурі. Ми теж стаємо сильними завдяки нашому опору життєвим бурям, але саме сонячне світло Божої благодаті дає нам захоочення та здатність бути вірними аж до смерті.

Ревність, з якою ізраїльтяни розпочали свою подорож пустелею, не тривала. У цьому ми

маємо дуже яскраву ілюстрацію того, що може статися в нашому власному житті, якщо ми не будемо пильно стежити за собою . Існує ймовірність, навіть небезпека, втратити нашу «першу любов». (Об'явлення 2:4). Згідно з Числами 33:6-8, ізраїльтяни, здається, спочатку рухалися загалом на схід, а потім раптово отримали наказ повернути на південь. Найприроднішим для них було б продовжувати рухатися на схід, бо тоді вони б дійшли до невеликих струмків, що лежали на північ від Червоного моря, які, безсумнівно, було б набагато легше перейти і які лежали б набагато ближче до Ханаану, їхньої мети.

Маршрут ізраїльтян здається суперечливим, бо замість того, щоб збільшувати відстань між собою та володіннями фараона, вони її скорочували. Мало того, вони збільшували бар'єр між собою та обіцяною землею. Однак пояснення полягає в тому, що цей крок був спрямований Богом. У розповіді читаємо: «І йшов Господь перед ними... щоб вести їх дорогою». Вихід 13:21

Слідування Божим вказівкам

Для духовних ізраїльтян часто трапляються випадки, коли Бог направляє їх не шляхом прогресу за плоттю, а в прямо протилежному напрямку, щоб прояв Божої благодаті та сили був ще більшим. Ми не повинні обирати свій власний шлях, а завжди дозволяти Богу направляти наш курс, навіть якщо іноді цей курс здається надзвичайно небезпечним. «Є шлях, який здається людині правильним, але кінець його» —

це не те повне і досконале визволення, на яке ми сподіваємося. Приповісті 14:12

Якби нам дозволили обирати власний шлях, ми схилилися б до наших природних схильностей та уподобань. Шлях плоті зазвичай полягає у тому, щоб йти лінією найменшого опору. Однак таким чином Бог не може бути прославлений, а наша віра не може бути належним чином продемонстрована. Тому легко мати віру, коли ми бачимо далекий берег, але коли настає туман, що заважає нашому природному зору, саме тоді нам потрібно проявити сильну віру в Бога.

Щоб розширити цю ілюстрацію: під час подорожі на човні в ясний сонячний день можна майже не замислюватися над майстерністю та компетентністю лоцмана. Однак, коли опускається густий туман і старі, знайомі орієнтири більше не видно, саме тоді ми цінуємо лоцмана та його здатність безпечно доправити нас до бажаної гавані. За таких обставин немає нічого, що можна було б зробити, окрім як повністю довіритися лоцману. Наше занепокоєння, нервозність, побоювання, сумніви та хвилювання нітрохи не допоможуть. Ми повинні стояти у вірі, поки лоцман веде нас крізь це.

Як це правдиво стосовно нашого духовного шляху! Бувають моменти, коли, за Божим провидінням, ми не можемо нічого зробити, щоб вибратися з важкої ситуації. У такі моменти ми не можемо нічого зробити, окрім як повністю покластися на Бога, усвідомлюючи, що саме Він здатний провести нас крізь це. (Псалом 34:19; 2

Коринтян 1:9,10). Саме тоді наші скрутні ситуації стають Божими можливостями.

Бог привів ізраїльтян у скрутне становище, щоб вони мали можливість «завмерти» і побачити Його спасіння (Вихід 14:13). Він змінив їхній шлях і привів їх до Пі-Гаїроту. Це було справді місце, де, за плоттю, їхні серця зневірилися б від розпачу. Замість того, щоб знайти повне визволення з Єгипту, вони опинилися в ситуації « », яка, здавалося, була гіршою, ніж тоді, коли вони вперше вирушили в подорож. Чи згадали вони тоді про Бога, який вже так багато для них зробив? Ні. Вони нарікали і плакали. Вони бачили лише Червоне море перед собою і єгиптян позаду себе. Вони не бачили шляху до втечі, бо не довірилися Богові. Вихід 14:10-12

Можливо, ми теж, як духовні ізраїльтяни, опинилися у безвихідній ситуації й бачимо перед собою та позаду себе перешкоди, що здаються непереборними. Господь, так би мовити, може привести нас до Червоного моря, де, здається, відрізані всі видимі шляхи втечі. Чи боїмося ми в такі моменти й тремтимо перед, здавалося б, неминучою загибеллю? Не слід, бо саме тут Бог отримує чудову нагоду дати нам спасіння. Саме через ці випробування ми засвоюємо такий необхідний урок, що спасіння походить не від нас самих, а від Бога. Саме в такі моменти Він каже нам, як колись сказав стародавньому Ізраїлю через Свого слугу Мойсея: «Не бійтеся, стойте на місці й дивіться на спасіння Господнє». Вихід 14:13

Саме в такі моменти Бог, якщо ми дозволимо Йому, стає нашою вежею-притулком, нашою

вежею сили. Буквально кажучи, як добре, коли ми заблукали в лісі і вже не знаємо, як вибратися, раптом побачити знайому вежу, що позначає місце, яке, якщо ми зможемо до нього дістатися, означатиме для нас безпеку. Бог є саме такою вежею сили та спасіння, що приносить нам спасіння в найважчі часи (Псалом 61:1-3; Приповіді 18:10). Без Нього ми були б безнадійно загублені в пустелі відчаю.

У розповіді сказано, що Бог направив ізраїльтян до Пі-Гахіроту, «між Мігдолом і морем». (Вихід 14:2; Числа 33:7). Мігдол означає «вежа» ( ). Як це важливо! Саме тут Бог явив себе ізраїльтянам як вежа-притулок. Він наказав Мойсею, що слід робити за цих обставин. Послух цим наказам приніс визволення через те саме море, яке ще недавно здавалося найнепрохіднішою перешкодою для їхнього втечі. Хмара, що йшла перед ними, тепер зайняла місце позаду табору, ставши стовпом темряви для єгиптян і стовпом світла для ізраїльтян, не даючи єгиптянам наступати на них протягом усієї ночі (Вихід 14:19-22). До ранку Червоне море розступилося, і вони пройшли крізь нього в безпеку.

Духовні ізраїльтяни часто переживають дозволені Богом випробування, які випробовують їхню віру. Це допомагає нам засвоїти урок: «Бо ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Ефесян 2:8,9). Для нас надзвичайно важливо усвідомити, що ми отримуємо спасіння не завдяки власним силам. Дуже важливо, щоб ми інколи «завмерли» і побачили Боже спасіння. Це не означає байдужу або незацікавлену позицію,

але означає спокійну впевненість у Ньому. Це впевненість, що походить від віри, що Той, хто за нас, більший за всіх, хто проти нас (Римлянам 8:31; 1 Івана 4:4). Таким чином, покладаючи нашу впевненість на Бога і співпрацюючи з Ним, коли Він направляє наші шляхи, перемога і спасіння гарантовані.

Мати повну віру в Бога означає, що ми будемо довіряти Йому за будь-яких обставин. Ми будемо довіряти Йому, коли Він каже стояти на місці, і ми будемо довіряти та слухатися, коли Він наказує нам рухатися вперед. Невиконання наказу рухатися, коли Господь дає нам наказ рухатися, буде свідчити про брак віри так само, як і нестояння на місці, коли Він просить нас це зробити. Однак, чи стоїмо ми на місці, чи рухаємося вперед за Його наказом, наші серця завжди повинні бути спокійними, бо ми навіть зараз відпочиваємо в усвідомленні Його завершеної роботи. Тільки так ми можемо увійти в той відпочинок, який нам дається вірою в Христа Ісуса (Євреїв 4:9-11). Уся наша праця для Господа та весь наш прогрес на вузькому шляху повинні ґрунтуватися на цьому тихому, довірливому спокої в Ньому та Його обіцянках і бути з ними в гармонії. Вони дають нам впевненість, що, хай що трапиться, усе сприяє нашому благу (Римлянам 8:28). Отже, в очікуванні кінця шляху та Канаану спокою, який там знайдемо, ми можемо навіть зараз, серед сутічок і труднощів шляху, дякувати Богові, який «дає нам перемогу через нашого Господа Ісуса Христа». 1 Коринтян 15:57